

νίτινο Παλάτι, που έβλεπε πρός την ανατολή, δύν. Ο' όργουσε για φωτισθή. Και πραγματικώς, πριν από της πέντε, τα παραθύρα του, που τα παντζόδρια τους ήταν κλειστά, φάγκαν ἀνάμεσα στα φύλλινά τους παραπετάσματα.

Τα παραθύρα λοιπόν τα εύρισκαν ὅπως τα είχαν φύση. Άλλα δύονταν είδαν και την πόρτα, οι ἄποικοι ἔβγαλαν μια φωνή: «Η πόρτα στού την είχαν κλείση πρὶν φύγουν, ήταν τώρα διάλογικη!»

Κάποιος εἶχε μπή στο Γρανίτινο Παλάτι! Δεν υπήρχε πιά ἀμφίβολια.

Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, ἀπὸ τὴν πόρτα ὡς τὰ μισά τοῦ τοίχου, ήταν στὴ θέση του. Άλλα τὸ κάτω μέρος, ἀπὸ τὰ μισά τοῦ τοίχου ὡς τὸ ἔξαφος, ήταν τριθυρένο καὶ ἀνεβούμενό ὡς τὸ κατώφλι. Ήταν φανερό, ὅτι ὁ παρείσακτος, ὁ ἀπρόσκλητος μουσαράρης, εἶχε στριώση ἀπὸ πάνω τὴ σκάλα, για να μὴ μπορῇ νάνεθη κανέντς.

Μή εἶνας ήταν αὐτὸς ὁ παρείσακτος, δύο, τρεῖς, πολλοί, δὲν μποροῦσαν ἀλιμήν να καταλάβουν. Κανένας δὲν ἐφάνιστο. Ο Πέγκροφ φώναξε πάλι ἔνα «Ε!» Άλλα δὲν ἐλαβε ἀπάντηση.

— Τους πληγανθώσαντος! μουρμούρισε ὡντητης με λύσσα. Ιδές τους, κοιμοῦνται ἥσυχα σαν στὸ σπίτι τους!

Καὶ δυνατώτερα:

— «Ε!... Ε!... δὲν ἀκούτε, ληστάδες, πειράτες, καυρόσαροί, ταΐδια τοῦ Τζάν Μπούλλ; ...»

Για τὸν Πέγκροφ, βλέπετε, τὸν γνήσιο Αμερικανό, ἡ χειρότερη βρισιά ήταν «παιδὶ τοῦ Τζάν Μπούλ...»

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἐγμέρωσε τελεία καὶ ἡ φωνα τοῦ Γρανίτικου Παλατίου φωτισθήση, δηλατὸ τὸν ήλιο. Άλλα μέσα καὶ ἔξω, δῆλα ήταν ἥσυχα καὶ σωπηλά.

Οἱ ἄποικοι ἀρχισαν νάμφειάλιουν ἀν πραγματικῶς ἡ κατοικία τους ήταν πασιμένη. Και δύως ἡ κατάστασι τῆς σκάλας τὸ μαρτυροῦσι ἀρκετά ήταν μάλιστα βέβαιο, ὅτι οἱ παρείσακτοι, ὅποιοι καὶ ἀν ήταν, δὲν θα είχαν μπορέση να φύγουν. Άλλα πᾶς θα τὸς ἔβιαν τώρα ἐκεὶ πάνω;

Ο Χάρμπερτ σοφίσθηκε τότε να δέσῃ ἔνα βέλος τούς ἵνα μακρὺ σχινὶ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ σὲ τρόπο, ώστε να περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πρώτα σκαλοπάτια τῆς σκάλας, ποὺ κρέμονταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Θὰ τραβοῦσε ἐπειτα τὸ σχινὶ καὶ ἔπι τὸ σκάλα θα κατέβαινε πάλι ὡς κάτω...

Μα τὴν ἀλήθεια, ήταν τὸ μόνον που εἴχαν να κάμουν καὶ μέ κάποια ἐπιτηδειότητα μποροῦσε να ἐπιτύχῃ. Εύτυχως, τέσσα καὶ βέλη ὑπέρχαν φυλαγμένα αὲ μικρὰ ἀκρὰ τῶν Καρινιάν, καθὼς καὶ κάμποις ὄργιες ἐλαφρὸ σχινὶ ἀπὸ ίσιστο. Ο Πέγκροφ ἔδειπλως αὐτὸ τὸ σχινὶ καὶ στὴν ἀκρὰ τοῦ ἔδεσε ἔνα καλὺ φτερωμένο βέλος. Ο Χάρμπερτ τὸ ἔβαλε τότε στὸ τέλο του καὶ μὲ μεγάλη προσεχὴ ἐσημαδεψε

τὴν κρεμασμένη ἀκρὴ τῆς σκάλας. Ο Κύρος Σμίθ καὶ οἱ ἄλλοι είχαν τραβήχθη πίσω, για να μπορέσουν να ἴδουν τί θα ἐγίνετο στα παραθύρα τοῦ Γρανίτικου Παλατίου. Ο Γεδεών Σπίλεττ, μὲ τὴν καραυτικήν του, ἐσημάδευ τὴν πόρτα.

Τὸ τόξο τραβήχθηκε, τὸ βέλος ἐσφύριζε καὶ παρασύρωντας καὶ τὸ σχινὶ, πέρης καὶ πέρασε ἀπὸ τὰ δύο τελευταῖα σκαλοπάτια τῆς σκάλας.

— Η σαίτια εἶχε πετύχη.

Ο Χάρμπερτ ἐπιτελεῖσ αὔμεσως τὴν ἀκρὴ τοῦ σχινοῦ. Άλλα τὴ στιγμὴ τοῦ τὸ τράνταξε, για να ρίξῃ κάτω τὴ σκάλα, ἐνα μαύρο χέρι ἐπρόσθλε γρήγορα ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν ἀπράξη καὶ τὴν ἐμπόσης μέσα στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

— Ζωντόδολο! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Ήοτὸς ήταν; ράντης ὁ Νάβ.

— Ήοτὸς ήταν; καὶ δὲν τὸν γνώρισε;

— «Ογ!»

— Μια μαύριος, ἔνας πιθηκός, ἔνας μακάρος, ἔνας οὐραγκοτάρκος, ἔνας γκρίζος μαπαμούνος! Νά, στὸ σπίτι μας ἔκαναν εἰσβολὴ μαίμοδες, ἀπὸ τὴ σκάλα, τὸν κακρὸ ποῦ λείπαμε!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, σὰ νάθελον νὰ ἐπικυρωσῶν τὰ λόγια τοῦ ναύτη, τρία τέσσαρα τετράχειρα ἐσπωξάν τα παντζούρια καὶ φάνηκαν στα παραθύρα, ἀπὸ δύο που καρετοῦσαν τοὺς ἄποικους μὲ χίλιους ἀστέσους μορφακούς.

— Τους πληγανθώσαντος! μουρμούρισε ὡντητης με λύσσα. Ιδές τους, κοιμοῦνται ἥσυχα σαν στὸ σπίτι τους!

— Καὶ δυνατώτερα:

— «Ε!... Ε!... δὲν ἀκούτε, ληστάδες, πειράτες, καυρόσαροί, ταΐδια τοῦ Τζάν Μπούλλ; ...»

Για τὸν Πέγκροφ, βλέπετε, τὸν γνήσιο Αμερικανό, ἡ χειρότερη βρισιά ήταν «παιδὶ τοῦ Τζάν Μπούλ...»

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἐγμέρωσε τελεία καὶ ἡ φωνα τοῦ Γρανίτικου Παλατίου φωτισθήση, δηλατὸ τὸν ήλιο. Άλλα μέσα καὶ ἔξω, δῆλα ήταν ἥσυχα καὶ σωπηλά.

Οἱ ἄποικοι ἀρχισαν νάμφειάλιουν ἀν πραγματικῶς ἡ κατοικία τους ήταν πασιμένη. Και δύως ἡ κατάστασι τῆς σκάλας τὸ μαρτυροῦσι ἀρκετά ήταν μάλιστα βέβαιο, ὅτι οἱ παρείσακτοι, ὅποιοι καὶ ἀν ήταν, δὲν θα είχαν μπορέση να φύγουν. Άλλα πᾶς θα τὸς ἔβιαν τώρα ἐκεὶ πάνω;

Ο πιθηκός, βαρεία πληγωμένος, ἐπεσε νεύρδος κάτω στὴν ἀμυούδια.

— Ητανένας μεγαλόσωμος πίθηκος, ἀπὸ τὴν ἀνώτερη τὰξι τῶν τετραχείρων. Χιμπάζης, οὐραγκοτάρκος, γορίλλας ἡ γίνεωνας, ἔγκηκα καὶ αὐτὸς χωρὶς ἄλλο στοὺς «ἄνθρωπομόρφους», ποὺ ὄγομαζονται ἐτοι ἐπειδὴ μοιάζουν πολὺ μὲ τὸ ἀνθρωπό.

— Ο Χάρμπερτ σοφίσθηκε τότε να δέσῃ ἔνα βέλος τούς ἵνα μακρὺ σχινὶ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ σὲ τρόπο, ώστε να περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πρώτα σκαλοπάτια τῆς σκάλας, ποὺ κρέμονταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Θὰ τραβοῦσε ἐπειτα τὸ σχινὶ καὶ ἔπι τὸ σκάλα θα κατέβαινε πάλι ὡς κάτω...

— Τί ωμορφο! έβαλε ὁ Νάβ.

— Ας εἴνε πλάσμα, ἀποκρίθηκε να γαύτης μᾶς δὲν μοῦ. λές πᾶς θα μπορῦμε στὸ σπίτι μας;

— Ο Χάρμπερτ εἶνε καλὺς τοξότης, εἶπε ὁ Σπίλεττ, καὶ ἔδω εἶνε τὸ τέλο του.

— Ας ξαναρίξῃ!

— Νά, νά, ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. αὐτοὶ οἱ πιθηκοὶ εἶνε πονηρότατοι καὶ νὰ ιδῆτε ποὺ καρεισίδες δὲν θα ξαναφάνη στα παραθύρα. Αδύντο να τοὺς σκοτώσουμε. Κι' ὅσσα συλλογίζομαι, τί ζημίες μποροῦν νὰ

κάμουν στὴς κάμαρες, στὴν ἀποθήκη...

— Υπομονή! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Αύτα τα ζωά δὲν μᾶς ἔχουν ζεστιώμενος για πολὺ.

— Αύτὸ θα τὸ ιδοῦμε, υπέλασε να γαύτης. Επειτα ἔφερε πόσες ντακένες ἀπὸ δαῦτα εἶνε καὶ πάνω;

— Άλλθεια, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ κανείς. Οσο για τὸ σχεδιό τοῦ Χάρμπερτ, δὲν ήταν εὔκολο τῷρα γα πραγματοποιῆθη. Ήσκηρη τῆς σκάλας ήταν διόλου μέσα στὴν πόρτα καὶ ὅταν μάλιστα ἔτραπησαν τὸ σχινὸν δυνατώτερα, ἐσπάστησαν τὸν καρπό της πόρτας.

— Ένας, μόνο θνατός. Τότε θὰ είνε καλός, ἀφο δὲν υπάρχη ἄλλος. Δὲν μᾶς τὸν λέτε, κύριες Σμίθ:

— Νὰ μπορῦμε στὸ Γρανίτινο Παλάτι;

— Απὸ τὸ παλῆρη μεταγενιστῆρι τῆς λίμνης, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Απὸ τὴν τρυπὰ δηλαδὴ ποὺ βουλώσουμε! ἔρωναξε στὸ Πέγκροφ. Τί κουτός νὰ μη τὸ συλλογισθῶ προτήτερα!

— Ήταν, πραγματικῶς, δύσμοντος τρόπος γιὰ νὰ μπορῦμε στὸ Γρανίτινο Πλατάτι, νὰ πολεμήσουμε τὸν προτερήματα;

— Μια μαύρη, χωρὶς νά γανάπινωτα καὶ πάντα πούτα καὶ αἰσθητά στέραντα.

(*Επειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

νὰ ξέρουμε τὴν πραγματική τους ἀξία;

— Μια τέτοια, φαίνεται, ἀπορία γεννήθηκε ὁ ναύτης. Αύτοι πρέπει νὰ ξεκούμπισθεῖν αὐτὸν καὶ στὸ νοῦ τοῦ ἐπιφανοῦς λογίου κ. Αγγελού Βλάχου. Καὶ για νὰ δοκιμάσῃ τοὺς καρπούς της λίμνης Σμίθ.

— Υπάρχει ἔνας! εἶπε τότε ὁ μηχανικός.

— Ενας, μόνο θνατός. Τότε θὰ είνε καλός, ἀφο δὲν υπάρχη ἄλλος. Δὲν μᾶς τὸν λέτε λέτε, κύριες Σμίθ:

— Νὰ μπορῦμε στὸ Γρανίτινο Παλάτι;

— Απὸ τὸ παλῆρη μεταγενιστῆρι τῆς λίμνης, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Απὸ τὴν τρυπὰ δηλαδὴ ποὺ βουλώσουμε! έρωναξε στὸ Πέγκροφ. Τί

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα όπως MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Πετράκη, τοῦ εἶπε, αὐτὸς εἶνε γιὰ τὰ γενέθλιά σου. 'Απὸ σήμερα, ξέρεις, η ἡλικία σου θάχη δύο ἀριθμούς. 'Επρεπε λοιπὸν νὰ σου κάμω ξανὰ καλὸ δώρο.

Κι' ὁ Πετράκης, ποὺ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, γεμάτος χαρὰ τοῦ ἀποκριθῆκε :

— Δύο ἀριθμούς ;... Τι θὰ μου χαρίστης λοιπόν, μπαριτά, διὰν θὰ ἔχη τρεῖς ;

Χαμογέλασε στὴ γλυκειὰ αὐτὴ ἀνάμνησι...

Ο ρολογάς προχωροῦσε σκυφτὸς καὶ γελαστὸς. Ο Πετράκης ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ ψιθύρισε :

— "Ηθέλα νὰ μάθω... πόσο δέξεις αὐτὸς τὸ ρολό;

— Για να γοράσσετε ξνα δύοιο, η γιὰ νὰ πουλήσετε αὐτό;

Χρειάσθηκε ἀρκετὸς θάρρος γιὰ να τοκοριθῇ :

— Να πουλήσω αὐτό.

Ο ρολογάς πῆρε τὸ ρολόγιο μὲ τὴν ἀλυσίδα, τὸ ζύγιδα, τὸ δίλυσε, ἔθγαλε τὴν μηχανὴ μὲ τὴν πλάκα καὶ ἔριξε τὸ ἀσῆμο σε μιὰ μικρὴ ζυγαριά... Συλλογίσθηκε λιγάκι, λογαρίσασε καὶ, πάντα μὲ τὸ ίδιο χαμόγελο, εἶπε :

— Σάς δίνω δώδεκα φράγκα.

— Δώδεκα φράγκα ! Φύρισε τὸ πτωχὸ ποιδί. "Οχι! παραπάνω ;

— Αδύνατο! ἀποκρίθηκε ὁ ρολογάς. Νὲ δώδεκα φράγκα. Καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὰ πάρῃς, γιατὶ περιστέρεα δὲν θὰ βρής πουθενά.

Κ' ἐπειδὴ, τὴν στιγμὴ ἔκεινη, ἄλλοι πελάτες ἔμπαιναν στὸ μαγαζί, ὁ ρολογάς ἔχωσε τὰ λεπτὰ στὸ χέρι του Πετράκη.

Ο μικρὸς μας φίλος τὰ δέχθηκε, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ πιά, τὰ φύλαξε στὴν τσέπη του, βρῆκε στὸ δρόμο καὶ ἔκινήσεις γιὰ τὸ Μ πόν - Ρ επό. Αἰσθάνετο τὸν ἑαυτό του περισσότερο μόνο, περιστέρεο ἔρημο, τώρα ποὺ δὲν εἶχε στὴν τσέπη τὸ ρολογάκι του, τὸν καλὸ

αὐτὸς φίλο, ποὺ μὲ τὸν φαιδρό του ρυθμὸ καὶ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηρία τητά του, τὸν ἑνεθάρρυνε καὶ στὸ παιχνίδι καὶ στὴν ἔργασία.

— Εξαφνα ὀπισθοχωρήσε... Είχε ίδη κοντὰ του μιὰ σίκεργένεια ἀπὸ τὴν Χάρην; ποὺ τὸν ἔγνωρίζε. 'Ηταν ἔνα ἀγόρι καὶ ἔνα κορίτσι, σχέδον στὴν ἡλικία του, μὲ τὸν μπαμπά καὶ τὴν μαμά τους. Κουβέντια καὶ οἱ τέσσαρες χαρόσμενοι, ἀπολάμβαναν τὴν ἀνέφελη εὐτυχία τους, ἔνωμένοι αὐτοὶ καὶ ἀγαπημένοι....

— Ο Πετράκης χωθῆρε σὲ μιὰ πόρτα καὶ περίμενε χρυμμένος ὡς που νὰ περάσουν, νάπομαχρυνθοῦν.

— Επειτα, μὲ τὴν καρδιὰ θλιψμένη, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ἔξακολούθησα τὸν δρόμο του.

— "Αχ! ἐσύλλογιζετο" τὰ παιδιά ποὺ ζοῦν σὲ σπίτι, μὲ τοὺς γονεῖς, μὲ τὰ δέλφιατους

δὲν καταλαβαθεῖν νουν καὶ δὲν ἐκτιμοῦντὴν μεγάλητους εὐτυχία!

Τὰ λίγα λεπτά, ποὺ ἀπέκτησε ὁ Πετράκης, ἀπότηγμπλησι τοῦν τοῦν ρολογιού του, ἔβαστος καὶ μερικὲς ἡμέρες ἀλλὰ τοῦ ἐτελείωσαν, πρὸν βρήστησαν, ηγαντία!

— Μὰ τὶ ἔργασία θὰ σᾶς κάνω;

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Εχεις στὴ φυσιογνωμία σου κάτι ποὺ μαρέσει.. Μοῦ φαίνεσαι καλὸ παιδί κι' δυστέλλεις τὸ κυττάκω, τόσο περισσότερο σὲ σύμπαθω. Νὰ σου πῶ, ἔρχεσαι νὰ σου δύσω ἔγω μιὰ θέσι, πολὺ καλὴ θέσι;...

— Τι θέσι; ρώτησε ὁ Πετράκης.

— Νὰ σὲ πάρω στὴν υπηρεσία μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀγνωστός.

— Μὰ τὶ έργασία θὰ σᾶς κάνω;

— Εννοια σας, κώδιας ἔγω μὲν σᾶς τὴν φαρεφροῦ! Κι' ἀμέσως φίγνει τὴν πετο-

νιά του στὸ μέρος που εἶχε ίδῃ τὸν δι-

πολιού της. "Ολοι σαστίζουν γιὰ τὸ διαμάσιο αὐτὸ φάρεμα. Ήτοι δ. κ. Ρομαντίδης πιάνεται στὸ χεούντη τῆς διμπολέλλας, δ. Νίκος τραβᾷ μὲ καρά τὴν πετονιά του καὶ... ω, τι μεγάλη ἐπιτηδείς!... Η διμπολέλλα ἀναβάλνει ἀνοικτὴ καὶ εἶνε γεμάτη φάρω ποὺ χροπηδοῦν. "Ακόμη κι' ἔνας κάρουμας εἶνε πιασμένος ἀπὸ τὴν ἄκρη του

ποδιοῦ της. "Ολοι σαστίζουν γιὰ τὸ διαμάσιο αὐτὸ φάρεμα. Ήτοι δ. κ. Ρομαντίδης πιάνεται στὸ χεούντη τῆς διμπολέλλας, δ. Νίκος τραβᾷ μὲ καρά τὴν πετονιά του καὶ συγχρόνως ἀντικούμεται ἡ εὐγενική προδύμια του μικροῦ Νίκου. Μά τι πολλὰ καὶ δραστικά φάρω!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXVII

Στὸ ἀγνάνι απρόσεκτη γλυπτρῷ σῶν πορφυρὸν ἀλουσγίδα, καὶ τὸ κατιδεύει, τὸ φιλεῖ, καὶ εὐθὺς πετεῖ, ή ἀπτίδα. Μά, ἔρθησε ἡ θέμη μὲ τὴν παραδιά, καὶ σύριο μιὰ φουχτὰ στάχτη πολικοτίαν, ρύλλα τοῦ ημερολογίου αὐτοῦ, εὑρῆκε σὲ μιὰ ημιρομηνία Αὔγουστιάτικη μίλιαν ἐπιστόλην ποὺ ἔγραψε στὸ γιό του, προκειμένου νὰ λάβῃ τὸν εὐγενικὸν ἀνεμο, ἀπὸ τὸ φράκτη...

LXIX

Πῶς 'ε τὴν δέσμα χυμὰ καὶ φωτιά, μὲς 'ε τὴ μουγγή τὴν πάχνα, καὶ αὐτὴ φουντώνει ἀπότητη, σφαγμένη ὡς μέσος 'ε τὰ σπλάχνα, — μιὰ ποὺ ήμιος πιὰ δὲ θὰ φαγεῖ, — τοῦ ιδοῦ ή εστόραμψ! Τὰ νέφρη μόνο τὰ φωτισθοῦν, καὶ η φλόγα τί, ὅμη κάνη;

LXX

Στὸ ύγρο τὸ χῶμα, — μαχαιριά πῶς πλούσια στὴν δρόσηνει— σφικτὰ τ' ἀγκάθι ἐσφίξωσε καὶ μιστικὰ πληγώνει... Μά, εκεῖδε, αἰματοστάλοχτη καὶ αἰματοπομένην ή παπαδούνα δομάσει 'ε τὸ φῶς καὶ ἀκράτητη ἀνεβάλνει!...

LXXI

— Ο χρόνια δύῳ! — Σάς ἔχασε σὸν φύλλα ωχρὰ ή ματιά μου! Μελισσοῦς 'ε τὴν καρδιά μου! — Τὸ πανηγύρι εἶσανθράκη! Πάσι τὸ γλυκό τὸ μέλι! Κεντρώνεις ή σφῆμα μοναχά τὴν ἀδειαγή κυψελή...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ζεκούραση "λίγο διάβασμα ἀπὸ τὸ χάριστα καὶ διακεδαστικὰ βιθίλια! "Ετοι ἔξικούρασε τὸ νοῦ σου καὶ δυνάμωσες τὸ σῶμά σου γιὰ γὰρχιστης μὲ καινούργια δοσεῖς τὴ σοδαρα μελέτη. Γυμναστίπαις! Νὰ σνας εὐγενίδιος τίρλος ποὺ γεμίζει υπερηφάνια κάθε θηρόν.

Δὲν εἶσαι πεια τὸ παιδί που ίσα μὲ κήθες, ἐκάθητο εἰς τὰ μαθητικὰ θρανία τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου.

— Εκαμες τὸ πρότο πήδημα εἰς τὸν δρόμον τῆς γνώσεως! Τ' ἀνάτερα μαθήματα, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀκόμη, ποὺ έχουν διαφθαρῆ, ποὺ τοὺς ἀρέσει, νὰ παραστουν καὶ ἄλλους εἰς τὴν κακία. Φυλάγου πολύ! "Εχε γιὰ μόνο φίλο σου, τὸν πατέρα σου, καὶ μὴ κουράζεσαι νὰ τὸν ἐρωτής γιὰ τὸν κάθε γνώμοι που θὰ κανής.

Μὴν ντρέπεσαι νὰ τοῦ λές τὰ μυστικά σου, κατί εἶγε διάσημος παύρος ποὺ δειπνεῖει σε εὐκολεῖς φίλες. Ο φίλος εἶγε τὸ πολυτιμότερο πράγμα ποὺ μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἀληθινός εἰς τὸν κόσμο καὶ γι' αὐτὸ εἶγε καὶ τόσο σπάνιο!

— Ο καρός καὶ ἡ γγώσις, τὰ αἰσθήματά σου καὶ ἡ ἐκτίμησης θὰ σου δεῖξουν ποιός θὰ εἶνε ὁ ἀληθινός φίλος σου, που θὰ καρῆ στὴ καρά σου καὶ θὰ μοιρασθῇ τὴ λύπη σου.

Μὴν πιστεύῃς ἔκείνους που θὰ κολακεύσουν τὴν ἀδυνατίας σου ἀγάπα καὶ ἐκτίμα τὸν λέγοντα εἰλικρινά τὴν υπηρεσίαν της πετονιάς της συντροφεύμενος μὲ χρηστούς καὶ ἀγαθούς συνομηλικούς σου.

— Ετοι θὰ μᾶς ἀνταποδώσης τὴν ἀγάπη μας, θὰ ξαναποτίσης τοὺς κακοὺς μας καὶ μᾶς μεγαλωσής καὶ αἰσθάνεσαι γύρω σου τὴν ἀγάπη καὶ τὴν

— Ετοι θὰ μᾶς ἀνταποδώσης τὴν ἀγάπη μας, θὰ ξαναποτίσης τοὺς κακοὺς μας καὶ μᾶς μεγαλωσής καὶ αἰσθάνεσαι γύρω σου τὴν ἀγάπη καὶ τὴν

Φυγαδάν(δεν είσαι υπαχρεωμένος να λέγει μάτιας τας Αποκίνης; δες ειμαρτείς;) "Αρρώ" (χαίρω δια την ἐπιτοχίαν τῆς ἔγχειρήσεως; εύχομαι πλήρη και ταχιστήν ἀνάρρωσιν;) Κασμοκάραρα και Τρελλόν Κεφαλλονίτερν (δες; εύχριστως; ἀλλά δες; ἀπαράδεκτον ἀρχήν; διευθύνεις; δὲν στέλω;) Ἐγγένειας της νὰ στείλουν οἱ Υἱοί, ἂν (θέλουν) "Ηρωα τοῦ Μητρούν" (βραβείου ιστελα') Μανόλης (Ελαῖας; εὐχαρίστως; ἐπιστολή διειδέσθη) "Ἐθνικὴν Ἀγαντήνην" (τὰ βραβέας τας; παραλαμβάνεις καλλίτερα διατὸν ἔθετε; ἀν σᾶς τὰ στέλω, δὲν θὰ σᾶς προσβάσουν, μὲ τὴν βραδεῖαν αὐτὴν συγκονιώναν) "Ολυμπιονίκην" (καθεκάστη, 9—11· προτεινόμενον φυδὼν νυμον; ἀπαράδεκτον) Γερμανόπαιδα (τὰ ἔλασια καὶ τὰ ἔρετα) Ναυτάκια τῆς Λέμνου (καὶ ἐπιταγῆς ἔλαβε καὶ λογχισμῶν ἔστελα;) "Εἶνα μεγάλον τρελλόν (γιατὶ δὲν ὑπέροχες; νεροποιήτα;) Ἐλικονάδα Παρθένον (καλλίτερα;) Ἐλικονάδα Παρθένον (καλλίτερα διατὸν ἔθετε; ἀλλὰ δὲν έξεις δὲν θέλως θὰ δημοσιευθούν) Εὐγενὴ Ιππότην (επήρων 23 Βένσης, ὄπλαδη πειστόρεαν ἀπὸ τοῦ; βραδεύεταις, δὲν εἰδή τὰ ποιμάτια των, ἀποιώνας; ησαν καλλίτερα, τεχνίτερα· ἐξήγησα ὅμως; δὲν διὰ βραδεύειν ἐποτιμήθησαν τὰ παιδικάτερα;) Νικητὴν τῆς Λέμνου (τύχη;) τὰ ἔδασις ὅλα σὺν ταπογράφειο καὶ μῆτραν, δέσα χώρεσαν στὸν τόπο ποῦ ἔγινε διαβέσιμο· αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν κάρτα) Μαραράτα τοῦ Ἀρρού (θὰ προσπαθήσω;) Κανον. Δ. Ἐλευθ. (δικαιούσαι;) Νικηφόρον Σίφρος (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐπαύθωμα;) Χανιούμιν (δ. κ. Φάσεις τὸ γράμμα σου καὶ δὲν εὐχαριστεῖ;) "Υμνος τῆς Εἰλευθερίας (ἔχει καλῶς;) Νεύτωνα (Ελαῖας, εὐχαριστῶς; φυδὼν μηδένα πέποιται γα πάρην ἔνας συνδρομῆτης καὶ δύο καὶ τρία;) "Έλληρα (ἡ φωτογραφία σου ἔληρη· ἡ δημοσιεύσις ὅμως δὲν βραδεύειν καθὼς καὶ πολλῶν ὅλων ποῦ μού ἔχουν σταλή;) Κάστορο τοῦ Ὀδυσσέως, Δημ. Σ. Κόκκινου, Ηγετέα, Ἐλπίδει τοῦ Γένους; Ήρωα τῆς Θράκης, κτλ. κτλ.

Χρ. Δ. Χοιστοφ. Λευκήρη Περιστερών, Πρόσφρυγα, Ἐλένη Κ. Ζηρ. (Ξένια, εὐχαριστῶ.)
Γεραίαν Ψυχήν, Ιούδα (Ξένια, εὐχαριστῶ, ἔστελα).

"Ἀσπρὸν Γάτον, Έλληνόπαιδα (ἔστελα ἐκ νέου.)
Τρελλόπαιδο τοῦ Πατρών, Κουνίτσαν, Κομικὸν Αριστοφάνην, Γεράμη τοῦ Δικαιούτην, Μαγευτήνην Θέων, Δαφνοστεφή Έλλάδα, Μεγάλην Ἐλλάδα, Τρισένγενην, Αφροτεφανόμενο Κῦμα, Ε. Β. Χαροπόδηρ (ἔστελα).
Εἰς δύος δεκατέστολάς ἔλασι μετὰ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου, διάπνεταις εἰς τὸ πρόσφεχτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 167ον Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Αδογύνιστον—Ποεμβρίον
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Αεκμεβρίου

545. Δεξιγρίφος
Ἐβάν· εγώσης, λύτα μου,
Ολύμπιον Θόν
Μ. ἐν· ἄρθρον, ἔνα σύνδεσμον
Κ. ἐν· ἀριθμητικόν,
Θὰ κάμης ἔνα ἥρωα
Μεσσηρών, γκωστόν.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

546. Στοιχειούγμαφος
Ἐις της Αστας ποταμὸν
Ἐν γράμματον προθύμησι,
Ἐνα ἀσχαῖον λυρικὸν
Ἐθύμιον ύπαπτελέσης.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρωα τῆς Γαστίας

547. Μεταγραμματισμός
Ἐις τὰς πόλεις τῆς Εύδοιας;
Ἐξ αὐτῆς μὲν μὲν ἔνρητος

"Αὐ τὸ Κάππα κάμης Στίτα.
Εἰς τὴν σκάψην δὲ μὲ λόρη.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος
548. Αἴνηρα.
Τὸ θηλυκό μου εἶνε πλωτό,
Ἄν κι. ὁχι! πλοτὸ κοντωντό.
Τὸ οὐδέτερο μου τὸ ἐκτελεῖς,
Ἄφου τὸ λόρη; ή τὸ σκεφθῆς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέρου

549. Αἴσηρα.
* * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὐτως, ὥστε νίνταγιώσκων ταῖς: δοϊογνίων, πτηνὸν τῆς αὐλῆς· καλέτως, ἡρως;
* * * * * ἀσχαῖος διαγώνιως δὲ, νῆσος τοῦ Τούκου καὶ ἰστορικὴ κώμη τῆς Βοιωτίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιμῆς τῆς Πατείδος

550—553. Συμπλήρωσις Φράσεων
1. Στήν—καλό—καλέσι.
2. Τὸ—καὶ—έχει.
3. Ο—πτωχὸν—Θεῷ.
4. Λέγε—καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκεδονοῦ

554. Ακροστικὸς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχὴ τῶν κάτων ζητουμένων λέξεων ἀπετελοῦν "Ἀστερίσκον, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθετῆς, "Απόστολον:

1. Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου, 2. Βισιλεὺς τῶν Θηρῶν, 3. Ἐπίστετον σηματονὸν χρῶμα, 4. Ὄνομα μηρός, 5. Εὐρεγεικόν ὕδρυμα, καταφύγον, 6. Ἀρχείας πόλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομεδίου

555. Φωνηγεντόλιπον

Μ—κλ—κκς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ερωτος τῆς Πατείδος

556. Γρίφος

ετε 1

Οσοι ετε· ετε 1 ΡΜΗ 1

ετε ετε 1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Ι. Ιανωβάτου

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἑτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἀδετ. δρ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἑτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἀδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἑτῶν 1906 ἕως 1916
ἕκαστ. ἀδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

AI ὅντω τιμαι εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες γάλλοιν ταχυδομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδομικό, τέλη ἐκάστου τούμου λεπτά 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Εξωτερικὸν.

546. Στοιχειούγμαφος
Ἐις της Αστας ποταμὸν
Ἐν γράμματον προθύμησι,
Ἐνα ἀσχαῖον λυρικὸν
Ἐθύμιον ύπαπτελέσης.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ—149.]

Συνιστῶ γενικῶς μὲν εἰς δλούς, ἴδιατορες δὲ εἰς τὸς ἐκ Τουρκίας συνδραμητὰς νὰ ὑποστηρίζουν τὸν «Στάθηρ» διότι εἶνε καὶ ἔργο Μικρασίας, καὶ ἐκάκτως πρωτότυπον, συκνητικόν, ὀφέλιμον, τερπνόν, διδακτικόν.

Ναυτάκιον τοῦ Βοστόρου

(Εὔρισκεται καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως: "Ἄδετον δρ. 2,50. Δεμένον δρ. 3.—Ταχυδρ. Τέλη λεπ. 35.)

[IZ 150]

0 Γέρος τοῦ Μωρῆ κατέχεται: εἰς τὸ Δημοφίλισμα υπὸ τὸ θεραπεύμαν:

ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΕΛΛΑΣ

[IZ—151.]

Γεωματία, Αντονόπειρα Βυζαντίων, Φτερά τῆς Νίκης, Νεύτωνα, Γινθεωτάκη, Παύλε Χλωρί, Τοισένγενη, Ξανθή Πορτοπόπειρος, Τρελλή, Σανθούδη, Δεχυρίσουται ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυτικῶν; "Οποιος κι δυοις θέλεις ἂμαρτυρία:

Αγτόνιον Κοτζιάνη P.R. Πετραϊ

[IZ—144 (β').]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΟΥΣ ΕΠΙΦΕΡΙΑΣ

Υποψήφιος Δημοσιεύματος 1917

[IZ—152.]

Ψηφίσατε δλοι τὸ υπέροχον ψεύδων:

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΔΑΒΑΡΟΝ

[IZ—153.]

ΕΩΡΓΙΕ ΖΑΝΙΑΚΕ, στερεύμα: ἐπιστροφής;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

[IZ—154.]

Σύλλογος «Ελληνικὸς Δεσμός».

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι παγκαθόθεν. Διωρίσθη Λαρίσεως Δ. Κ. Δελακόπειρος. Υποστρέψατε τὸν ἀρχηγόνα μας:

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΔΑΒΑΡΟΝ

[IZ—155.]

ΟΙ ΔΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Εὖθ. Ν. Γεωργούλης, Γαλάνη Σταυρούρος, Σε. Η. Νικολάτης, Μελλών Προμαχούρος, "Άνδρος Ροδογαύκης, Δοξασμένη Αθήνα, Φράσυλα τῶν Δασών, Ἄντελ Γεωργίτης, Νιαννής Παπαδόπουλος, Π. Η. Καρνίκας, Άθανάτος Ναυάκης, "Εμ. Α. Βασιράρης, Λευκός Αἰστος, Σφίτε Χ. Ράινετ, Γερμανότας ΑΙΓΑΙΟΥ, Αμαλία Καλαπόδη, Ε. Β. Καλαπόδης.

ΑΝΑΡΑΒΙΑΣ: Μεν. Α. Σινάνος,

ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΟΥ: (Βόλον) Ν. Κ. Κυλλάκης.

ΚΑΡΙΤΣΗΣ: Ναυάκης Αναστασίου.